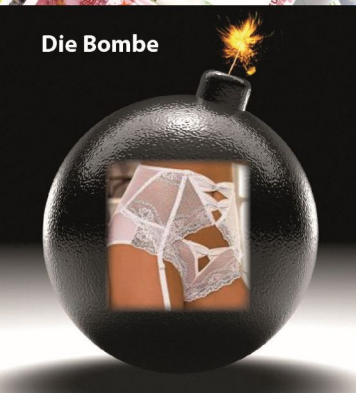

Andrej Tymko

**Prachy, úskoky
podrazy ...**

2020

Jazyková úprava: Martina Petránová
Grafická úprava: Andrej Tymko
Náklad: 700 ks
Tlač: Tlačiareň Kežmarok GG, s. r. o,
2020
ISBN: 978-80-570-7021-4

Úvod

V máji 2016 sme s chatárom Petrom Petrasom pred Rainerovou útulňou krstili moju prvotinu Tatry, nosiči a iné živly. Hory mám vskutku rád. V nich som si vybudoval jeden z oporných pilierov mojej existencie. Ďalším z nich bolo získanie právnického vzdelania. Vďaka nemu som pričuchol k paragrafom v praxi, posledných desať rokov ako bankár pri ošetrovaní patologických úverových prípadov.

Z týchto postov som videl ľudí zotročených drinou, z ktorých klasické vykorisťovanie neraz vycucalo aj poslednú molekulu radosti, objavil som rôznych finančných škriatkov, ktorí podkladali ľuďom pod nohy kopec prekážok, avšak aj démonov, ťahajúcich nekompromisne svoje obete do priepasti. Podarilo sa mi odhaliť mnohé skryté nástrahy nevyspytateľnej doby, no aj rôzne typy dravcov, ktorí sa snažili vysať medovinu často za hranou zákona. Avšak stretol som aj hrdinov, ktorí napriek mnohým ťažkostiam a vysokým prekážkam vždy rešpektovali základný ľudský princíp. Vieru v dobro a nikdy nestrácali tú pravú človečinu a lásku v srdci.

Vďaka tomu, že manželka bola zamestnávateľom často delegovaná do zahraničia, dôverne som spoznal život v krajinách ako Švajčiarsko a Nemecko. Počas dovolení zase z uj mavé prímorské destinácie ako Réunion, Sant Maarten, Guadeloupe, Cyprus, Kanárske ostrovy a iné, kde ma osud obdaril nejednou zvláštnou príhodou.

Tak som sa za pomoci inštrumentov literatúry pokúsil odhaliť hodnoty, pre ktoré sa oplatí žiť a bojovať na tejto planéte, preniknúť čo najhlbšie k jadru pravdy, poukázať na to, ako politická špička dokáže rafinovanou sofistikou poprevracať staré nemenné pravdy. Do viacerých titulov som sa pokúsil prepašovať aj štipku erotiky, humoru a v závere vyvodiť i nejaké poučenie. Niektoré poviedky som napísal dosť autenticky, iné sfabuloval z viacerých prežitých udalostí, no vo viacerých prípadoch som použil aj dávku obrazotvornosti a fantázie. Všetky postavy z reálneho života som odel do iných šiat a nasadil im cudziu fasádu, aby som zahmlil identitu konkrétnych civilistov.

Na záver si dovoľujem vysloviť už len pranie. Aby sme sa naučili žiť v pokore, ctili si tie pravé, skutočné hodnoty a rešpektovali večne živé zákony Pána vesmíru. Verím, že vás nasledujúce riadky aspoň kúšik pobavia, obohatia a prinesú vám príjemné čítanie.

Korumpere

Krajský súd. Slovo má predseda trojčlenného senátu.

„Otváram súdne konanie vo veci závažnej korupcie. Z dokumentácie vyplýva, že ide o najrozsiahlejšiu a najnebezpečnejšiu kauzu v histórii Slovenska.“

„Pán prokurátor, predneste, prosím, obžalobu.“

Po dvojhodinovej ohnivej reči zástupcu štátu sa opäť ujal slova predseda senátu.

„Vypočuli sme si reťazec hrozných protiprávných prešľapov. Obžalovaná, vstaňte. Najskôr si overíme vaše generálie. Ako sa voláte?“

„Je to dosť komplikované, pán sudca. Bola som do vašej krajiny delegovaná ako agentka 009. Zároveň mi bolo prisúdené meno Kornélia Korumpére.“

„Čo za agentka?“

„Keď vám poviem pravdu, tak mi neuveríte. Mám sa do toho pustiť?“

„Samozrejme.“

„Tak dobre. Pochádzam z ríše Black Loch. Kus vesmíru ovládaného zvláštnymi silami. Niektorí laici naše teritórium označujú ako čierna diera. A vaša cirkev nás dokonca nazýva peklom.“

„Ste na súde. Prosím, žiadne fantazmagorické výmysly.“

„Tušila som, že mi neuveríte. Proste v tej vašej krajine mám s tým sústavné problémy. Veríte iba v Pána Boha a nebo. No svet je zariadený tak, že ku všetkému je priradený protipól. Tak prečo neveríte v Čiernu ríšu?“

„Lebo je to totálny nonsens. Keby ste povedali, že ste prišli z Marsu, tak vám možno uveríme. Ale z Čiernej ríše?“

„A čo účinkovanie našich síl na tejto zemi? Plné basy odsúdencov. Už tých delikventov nemáte kde strkať. Vraždy, znásilnenia, krádeže, zmanipulované tendre. To je práca neba? Nie, pán sudca. Na každom kroku sa môžete presvedčiť, že existujeme. A fungujeme veľmi dobre.“

„Stačilo, podme k veci.“

„Vek?“

„V našej krajine je vek definovaný ako nekonečno.“

„Nerobte si z nás psinu. Vyzeráte na dvadsať. Tak koľko?“

„Podľa tuzemských papierov 22 rokov.“

„Kde bývate?“

„To pravé sídlo poznáte. A tu na zemi, v Poprade, Námestie sv. Egídia 99999.“

„Dobre. Na úvod vás musím poučiť. Ste na súde. Takže musíte hovoriť pravdu. Tú hru s peklom vynechajte, inak vás odsúdime aj za urážku súdu.“

„Rešpektujem to. Je to síce pravda, no nebudem už provokovať.“

„Kde pracujete? Aké je vaše povolanie?“

„Ako agentka Korumpére pôsobím na celom území Slovenska. Mojim poslaním je splodiť čierne duše. Keď môj subjekt dosiahne hranicu nezvratnosti procesu, vstúpia na scénu ďalší spolupracovníci. Tí následne pretransportujú duševnú substanciu danej osoby do našej krajiny.“

„Opäť tie nezmysly. Za klamstvo a za urážku súdu vám udeľujem pokutu vo výške tisíc eur.“

„Dobre. Nuž, povedané vašou rečou. Nerobím nič hmatateľné. Len využívam každú príležitosť na to, aby som pomocou telepatie naviedla potencionálnu obeť na korupciu.“

„Fajn. Takže priznávate sa ku korupcii?“

„Iba k činnosti založenej na využití istého druhu mágie. Čosi ako telepatia. Účinkuje pritom zvláštny druh energie produkovaný našou ríšou.“

„Viete, že aj pokus o korupciu sa považuje za trestný čin?“

„Áno, pán sudca. No ja nekorumpujem. Iba navádzam ľudí na to, aby využili tento nástroj na vstup do chrámu bohatstva. A to je podľa mňa nepreukázateľné.“

„Ved' pred chvíľou ste uviedli, že patríte do istého spolku založenom na zlobe. V podstate ide o organizovaný zločin. Tiež ste priznali, že navádzate ľudí na korupciu. Sú to zjavné nekalé praktiky. Zrejme aj v dôsledku vašich aktivít je tu skorumpované obrovské kvantum subjektov.“

„Je to moje poslanie. Proste všemožne sa snažím získať čo najviac čiernych duší. Totiž od ich množstva závisí výška mojej odmeny.“

„Opäť tie nezmysly o pekle. Prestaňte tárať hlúposti. Ste na súde, tak hovorte pravdu.“

„Nuž dobre. Tak vám to predvediem na jednoduchšom prípade. Napríklad kolega tekutý diablík. Jeho poslaním je získať klienta. Čím väčšia ryba, tým väčšia odmena. Vezmime si takého šéfa menšej firmy. Žije

usporiadaným životom. Má skvelú rodinu, dom, auto, chatu. No tá dri-
na ho úplne zotročila. A tak siahne po poháriku. Najprv večer, potom aj
na obed a nakoniec už i ráno.“

„Čo to má spoločné s vami?“

„Vydržte. Tak nosí so sebou fľaštičku a chlípe pri každej príležitosti.
Kolega tekutý diablík už ho má v hrsti. A ťahá ho k nám do Čiernej ríše.“

„Hlúposti.“

„Ešte chvíľočku strpenia. Opitý šéf v práci nemá dlhé trvanie. Jedno-
ducho ho vykopnú. Potom príde o rodinu. Vzápätí o majetok a ocitne sa
na ulici vo vlastnom truse a zvratkoch. Keď definitívne príde o svoju dôs-
tojnosť, kolega ho vypustí zo svojich pazúrov a hľadá ďalšiu obeť. Takže
telo bývalého šéfa ostáva na zemi, no jeho duša je už u nás.“

„Čo tým chcete povedať?“

U mňa je to podobné. Len predmet činnosti a objekt je iný. Predstav-
te si takého policajta na nižšom stupni. Chytí syna nejakého poslanca
či podnikateľa pod vplyvom alkoholu za volantom. Klasické predvedenie
na oddelenie a výsluch. Policajt si robí poctivo svoju robotu a teší sa, že
si to ten lajdák odskáče. No odrazu zazvoní telefón. Volá nadriadený. Vraj
má toho grázla prepustiť a stopy zahľadiť.

Poctivý poliš nechápe prečo, no príkaz je príkaz. Keď sa to zopakuje
trikrát, tak si ten policajtík povie:

Seriem na to.

A namiesto postihu zinkasuje od ďalšieho delikventa hromádku pra-
šuliek. Dokonca ho pustí v opitom stave jazdiť ďalej. A tu vstupujem
do hry ja. Ťahám toho poliša do hlbín hriechu. Zakrátko je taký skorum-
povaný, že sám začne vyhľadávať príležitosť, ako sa nezákonne nabaliť.
Postupne stráca zmysel triezvej úvahy. Nakoniec tá jeho činnosť praskne
a on má na krku trestné stíhanie, vyhadzov a existenčné problémy. Ako
to vyrieši? Chlastom. Keď sa do neho ponorí až po uši, skončí ako nímand.
Tak ho vypustím zo svojich pazúrov, vezmem si jeho dušu a hľadám ďal-
šiu obeť. Napríklad vo vláde.

Anonym nahlási na políciu čerstvý prípad zmanipulovaného tendra.
Údajne má skorumpovaný pán minister ešte horúce „many“ vo svojej
skromnej vilke.

Polícia urobí raziu v jeho dome a pod matracom pána ministra sa tlačí
milión euríčiek. Nasleduje výsluch.“

„Pán minister, odkiaľ máte ten milión?“

„Z nočného stolíka.“

„A kto ho tam dal?“

„Moja žena.“

„A odkiaľ ho mala vaša žena?“

„Odo mňa.“

„A vy ste ho mali odkiaľ?“

„Už som vám to povedal, vy idiot, že z nočného stolíka.“

„Hlúposť, pán minister, pôjdete s nami.“

A tu vstupuje do hry moja maličkosť. Jeden krátky telefonát pána ministra. Vzápätí ďalší od šéfa polície.

„Prečo beriete ministra do väzby?“

„Nevedel preukázať pôvod milióna eur.“

„Veď vám vysvetlil, že ich mal z nočného stolíka. Čo ste idiot, že nechápete také transparentné vysvetlenie?“

„Áno. Už som to pochopil. Samozrejme, pustíme ho na slobodu.“

„No vidíte, pán sudca. Ľudia pošpinia ministra, a tak ten chudák bojuje do konca života, aby sa z toho sajrajtu očistil.“

„Dobre, dobre. Samá voda, no pokračujte.“

„Alebo iný príklad na ilustráciu mojej poctivej práce. Taký trestný sudca. Keď vidí, ako sa nabaľuje jeden z kolegov na konkurzoch, strašne mu závidí to kvantum peňazí. A tak cez telepatický kanál začnem do neho hustiť provokácie. A čo, vari si hlúpejší ako tvoj kolega? Veď ten chudák už nevie, kde zašiť tie horibilné sumy euríčiek. A minuli sa mu aj biele kone. To sú teda problémy. A čo ty? Teba trápí otázka, kde ich zobrať. Je to vlastne veľmi jednoduché. V tom okamihu mu vnuknem ideu. Existuje dosť jednoduchá a takmer bezpečná hra o prachy. A účinkujú v nej iba dvaja. Ty a ten, ktorý má problémy so zákonom. A ten má aj balíček prašuliek. Tvoje prašulky. Bez svedkov nejestvuje žiadny dôkaz o vine. Skús to raz a uvidíš.“

„Ako?“

„Jednoducho. Zavolaš obžalovanému, že máš na neho slabosť. Že ten nepodmienečný trest mu premeníš na podmienku. A to za takú drobnosť. Desaťtisíc euríčiek.“

„Chcete povedať, že cez nejaký telepatický kanál s ním celkom vážne komunikujete?“

„Samozrejme. Telepatia je všeobecne akceptovaná renomovanými expertmi. Ja som absolvovala ročný kurz zameraný na jej aplikáciu v praxi. Dokonca tá naša je obohatená o isté prvky mágie.“

„Neprirodzené, no pokračujte.“

„Viete, čo sa hovorí. Vezmete raz a ste stratený. Najdôležitejší moment v celom procese, keď sila peňazí prevažuje sudcovskú prísahu. No a tak sa môj klient rozbehne. Plnými dúškami si užíva finančnú rozkoš. Tú za krátko obohatí o radovánky ako chlast, babenky, bary, atď. Keď sa ocitne na vrchole hriechu, vstupujem na scénu ja. Nenápadne poškľím myseľ spravodlivosti. Aj keď stojí na opačnej strane barikády, musím ju použiť, aby som odhalila nekalú činnosť pána sudcu. Nasleduje klasika. Justícia si mädlí ruky, aká je chytrá. Avšak málokto tuší, že iba vďaka nám. Ostatné už poznáte. Pán sudca príde o všetko. Aj o dušu. Tú prenesieme do nášho raja a udrieme inde.“

„To fakt vyzerá ako hra pekla.“

„Áno, len ľudia tomu neveria.“

„A kedy skončíte s tým nehanebným naháňaním obetí?“

„Našou úlohou je skorumpovať podstatnú časť národa. A potom ho ako celok vtiahnuť do našej ríše. Hovoríme tomu anexia. Proste pripojiť ho k nášmu teritóriu.“

„Ako to myslíte?“

„Tak ako existuje krach rodiny či firmy, existuje aj krach celého národa. Keď spoločnosť morálne vyhasne. Prestane v nej fungovať dobro a ovládne ju otroctvo peňazí. Nasleduje stav právneho bezvedomia. A tak celý národ padne do záhuby.“

„Toto je predsa zjavný nezmysel.“

„Áno? A čo stará Rímska ríša? Totálny krach. Prečo? Presne pre tie isté príčiny, aké teraz vládnu na Slovensku. Za to dielo boli vskutku masťné odmeny.“

„Takže vy celkom reálne pripravujete krach Slovenska?“

„Som na súde, takže musím hovoriť pravdu. Áno.“

„A ako ste ďaleko?“

„Hrubým odhadom asi pol na pol. Je to práve zlomové.“

„Tak to sa vám nepodarí. Strčíme vás do kobky, až z toho budete čierna.“

„Žiaľ, strašne nás poškodil ten známy prípad investigatívneho novinára. Ten postavil naruby život na Slovensku. Pár poctivých duší v polícii

a na prokuratúre sa vztoporilo. A výsledok? Neostal kameň na kameni. Dokonca aj opozícia sa prebudila k životu. Pracuje na zjednotení. Obávam sa, že to bude zrejme škrt cez rozpočet nášho ťaženia. A akoby sa spamätala aj justícia. Vraj aj vo vašej sfére sa to začína čistiť. Takže pád Rímskej ríše sa tu zrejme konať nebude. Hoci podhubie je tu vskutku veľmi sľubné. No hádam nabudúce.“

„Tak to sme si vydýchli. Také čosi. Krach celého národa.“

„To je prirodzená evolúcia. Darwin v praxi. Slabé, skorumpované národy sú určené na vyhynutie. Ako dinosaury.“

„Dobre. Berieme to ako poľahčujúcu okolnosť, že ste sa priznali k svojej činnosti. No aj tak trestu neuniknete.“

„Tomu rozumiem. Dokonca som s tým počítala. Takže otázka znie, či keby sme sa porozprávali po našom? Tak ľudsky.“

„Čo je to za búda?“

„Mojim poslaním je všemožnými prostriedkami dosiahnuť stav nezvratnej korupcie. Dostať ju národu do krvi. Brať ju ako normálny fenomén bežného života. Uznávam, že z vášho pohľadu je to moje povolanie vnímané dosť negatívne. Ale prečo? Veď každý z nás má nejaké remeslo, ktorému sa vyučil. Avšak, aby sme sa vyhli prípadnému justičnému omylu, mám pre vás jeden veľmi džentlmenský návrh.“

„Ste na súde. Tu sa môžeme dohodnúť len o vine a výške trestu.“

„Presne to mám na mysli, pán sudca. No je to dosť citlivá záležitosť. Nemohli by ste odročiť pojednávanie na pár minút?“

„Zvláštny prípad, neprirodzené fenomény, atypické okolnosti. Dobre. Vyhovíme tej netradičnej požiadavke. Súd prerušuje konanie do 14. hodiny.“

„Sála je prázdna, tak spustite. O čo vám ide? Počúvame vás.“

„Vidím ten skutkový stav tak, že výška trestu a moja nepatrná vina na skorumpovaní ľudu na Slovensku by sa dala vyvážiť klasicky. Troma vreckami.“

„Akými vreckami? Čo je to za nezmysel?“

„V aute má tri milióny eur. Milión pre každého z vás.“

„To je urážka súdu. Zjavný trestný čin podplácania.“

„Dobre, dobre. Keine panik auf der Titanik. Čisto pragmaticky. Ak tie balíčky neprevezmete vy, tak ich dostane istý predurčený subjekt na najvyššom súde. V prípade podania opravného prostriedku v tejto veci, tá

osoba ten váš rozsudok zmetie zo stola. Už je to dohodnuté. Veď kto by uveril v moju existenciu založenú na výplodoch pekla? No šéf sa našťaval. Údajne tá osoba má už nehorázne požiadavky. Vraj je strašne nenažratá. Tak aby som nejakou drobnosťou radšej potešila vás a vaše rodiny. Aby ste mi uverili, tak vám pošepnem meno toho politického nominanta... Tak čo? Súhlasí to meno so šumom v éteri? Takže otázka znie, beriete môj návrh, tri milióniky v keši, alebo tá skromná sumička skončí v nesprávnych rukách?”

„Fakt by ste tej osobe dali tri milióny eur?”

„Proste, tak rozhodol šéf.”

„Musíme sa poradiť. Je to závažná vec, podplácať činiteľov vrcholných inšancií.”

Po krátkej porade sa za trojicu spravodlivých vyjadril jej predseda.

„Korumpovanie člena najvyššieho súdu je nehorázny čin. Rana do hlavy slovenskej justície. Ten váš šéf to vymyslel vskutku diabolicky. Z tej slučky niet úniku. Je to desné. Preto musíme podstúpiť jednu z najväčších obetí. Položiť na klát vlastný charakter. A svedomie. Tak a teraz pristúpime k exekúcii toho, čo ste tu verbálne pretriasala. Bežte do mašiny pre tú ohavnosť, nech tú strašnú udalosť máme z krku.”

Die Bombe

Sexi baba, alkohol a prachy. Zlúčenina týchto faktorov neraz účinkuje ako spoločenská trhavina. Občas dôjde aj k jej odpáleniu. A po explózii zvyčajne vznikajú všelijaké škody. Niekedy až horibilné. Neveríte?

Jarovi to už dávno došlo. Vesmír ovládol divoký kapitalizmus. V tej úžasnej dobe sa ráta iba tučné konto. A slovenský Klondike oplýva priam zázračným bohatstvom. V tom prekvitajúcom štátiku má každý občan šancu stať sa miliónárom. Tí vyvolení dokonca zo dňa na deň.

Blud?

Nie, realita. Jaro poznal pár takých šťastlivcov. Preto sa aj on postavil na štartovaciu líniu a čakal na svoju príležitosť. Oddávna bol presvedčený o tom, že aj v tom najbiednejšom bezdomovcovi sa ukrýva malý génus. Háčik spočíval iba v takej drobnosti, ako na to. Žiaľ, Jaro mal smolu, že jeho mozgová plasticita už dlhšie tvrdla na mŕtvom bode. Proste napriek snahe doposiaľ nenašiel sekeru, ktorou by preťal ten gordický uzol.

Jaro sa nikdy nespoliehal na náhody, no jednej bol predsa len vďačný. Prihrala mu totiž do cesty prachatého kámoša, vskutku orazeného privatizéra a eurofondistu, ktorý mu odhalil všelijaké tajomstvá zo sveta biznisu a nakoniec aj vzorec na to, ako vyčarovať rýchle „many“. Keď Jaro do neho dosadil svoje predstavy, vytušil, že konečne objavil tú pravú štreku, ktorá ho privedie ku krajšiemu zajtrajšku. Vzápätí všetok potenciál nasmeroval na vybudovanie kontaktov na kmotra, ktorý pásol zlaté teľatá. Zakrátko dostal zelenú a ocitol sa zoči-voči najvplyvnejšiemu mužovi v teritóriu. Jednanie malo spád, žiadny zádrhel a čoskoro vyústilo do gentlemanskej dohody. Tak téma preskočila na obyčajové právo a korupčný sadzobník. Jaro nebol zaseknutý v morálnych predsudkoch. Ctihodného gura obšťastnil presne určenou sumou. Od toho okamihu sa dostal do hry. Rafinovaná mašineria mu odhalila tajomstvo určené len pre vyvolených. Jarov biznis bol predurčený v nenápadných pozemkoch s navonok nízkou hodnotou, no obrovskou perspektívou. Jednoduchý trik bol totiž zakódovaný v novom územnom pláne. Lacná pôda čoskoro prekonvertuje na drahé stavebné parcely. A Jaro šliapal po vytýčenej štreke ďalej. Na nej natrafil na experta, ktorý mu prihral do cesty dve

pochybné existencie. Tie dobré duše boli naozaj bezchybne zabehané. Na život svojej matky odprisahali, že Jaro užíval pôdu nikým nerušený desať rokov a v dobrej viere, že je jeho. Zakrátko sa na svete objavilo notárske osvedčenie o vlastníctve pozemku. Fertig. Jaro sa stal majiteľom nehnuteľností, naozaj veľmi interesantných parciel pre investorov. A balík prašuliek bol na ceste.

Jaro okamžite pristúpil ku kroku number two. Speňaženiu. Cez internet vyslal do SRN stručné posolstvo. Už na druhý deň sa mu ohlásilo päť záujemcov. Jeden developer prejavil o pozemky pod Vysokými Tatrami eminentný záujem. Naznačil Jarovi priam rozprávkovú cenu a zároveň ho pozval na jednanie do Mníchova.

Na cestu si ten šťastlivec pribalil tlmočníčku, krásnu, prsnatú a inteligentnú babu. Keď sa pohľadom vpil do jej očí, napadlo mu: plnokrvná erotika ukrytá v prekladateľskom habite.

Mníchov. Prijemné rokovanie čoskoro vyústilo do dohody s priam šokujúcim finančným efektom. Skvelý okamih. Podľa slovenských obyčají to bol jasný dôvod na oslavu. Takže causa bibendi. Jarova šťastena to zrežirovala naozaj dokonale. Úspech, chlastík a peknú babu nasmerovala do jedného úžasného momentu. V tom okamihu vyťušil obrovskú šancu na zblíženie, pardon, na milovanie. Veď po tej ceckatej tlmočničke slintal od prvého stretnutia ako posadnutý.

Jaro bol mužom činu. Pozval sexi spoločníčku na drink. No šarmantná žienka sa zdráhala. Až po dlhšom naliehaní ju zlomil na áno. V nočnom bare Bayerischer Hof objednal stôl pre dvoch. Večer pri sviečke a maznavej muzike mal čaro. Po troch pohárikoch sa totálne odviazal. Vyznanie sa z neho rinulo ako potôčik. Tak sa na scéne objavili odvážne návrhy. Jaro bol nedočkavý, preto sa snažil cestu za rozkošou urýchliť bez ostychu a spoločenských škrupulí. Veď ťažkí pracháči majú predsa na pekné babenky zákonný nárok. Emocionálny výlev ukončil uchopením spoločníčkinej rúčky do svojej chlpatej laby. Pri dotyku priam precítil iskru horúcej erotiky. No odrazu sa udialo čosi šokujúce. To nevďačné stvorenie spustilo uragán.

„Tak to ste vskutku prepálil. Sme tu obchodne. Naša dohoda má jasné pravidlá. Intímna sféra do nej nepatrí. Okrem toho ja verím v úprimnú lásku. Nechutné výplody alkoholu ma urážajú. A teraz ma, prosím, ospravedlňte, som veľmi unavená.“

Takú sprchu ešte nezažil. To ostré žieňa ho sfúklo ako sviečku. Tlmočníčka sa vzápätí dvihla a na dlhých labkách odplachtila do svojej kutice.

Jaro ostal ako obarený. Bolestivo vstrebával krutú odpoveď. Ľadový kúpeľ sa snažil prehriať ďalšími drinkami. Asi po ôsmom to zbalil aj on. No odrazu ho majster alkohol osvietil zaujímavou myšlienkou. Pracháči sa predsa neodmietajú. A ani nevzdávajú. Tá sexi samička určite zmení svoj postoj, keď jej ponúkne čosi úžasné. A musí byť aj dôraznejší. Keď vnikne do jej izbičky, už sa mu nevyšmykne. Je to jasné. Musí sa prebiť dovnútra stoj, čo stoj. Tá blondavá Bastila dnes musí padnúť, aj keby mal dvere z pántov vytrhnúť. Tak, hor sa na bodáky. Vzápätí už rázne klopal na prekážku, ktorá ho oddeľovala od vzrušujúcich vízií. No z izby sa ozývalo len permanentné ticho. Začal do dverí búšiť čoraz silnejšie.

„Otvor mi zlatíčko. Urobím ťa šťastnou vílou. Kúpim ti diamantový náhrdelník. Budeš najbohatšou babou na svete.“

„Ste opitý. Odíďte,“ ženský hlas bol jasne odmietavý.

V tom okamihu v Jarovi už horeli nielen city, ale aj plamene hnevu. No napriek opätovnému nie, sa nevzdával. Pritom stále obmieľal tú svoju mantru.

„Pusť ma dovnútra, srdiečko. Urobím ťa najšťastnejšou žienkou na tejto planéte.“

Jeho ďalšie pokusy vniknúť do vytúženej kutice prekazil recepčný. Vysoký Bavor bol ostrý a našťvaný. Žiadna úcta k prachatým hostom. Drzým tónom požiadal Jara o rešpektovanie hotelového poriadku.

Na druhý deň to Jarovi došlo. Na krku má desný trapas. V letiskovej hale sa cítil ako zbitý pes. Tlmočníčke sa snažil ospravedlniť. Amok zvaloval na väčšie množstvo požitého alkoholu. No tá chladná baba ho zjavne ignorovala. Naviac ešte ten dlhý šór pred bezpečnostnou kontrolou mu hral na nervy. Avšak odrazu mu napadla myšlienka, ktorou by sa mohol blysnúť pred tou náročnou žienkou. Originálny humor. Keď sa ho uniformovaný príslušník opýtal, čo má v kufríku, odpovedal:

„Bombu. Die Bombe,“ pritom mrkol na tlmočníčku. Veril, že zbiera stratené body.

„Čože?,“ slová chlapíka priam zelektrizovali.

„Die Bombe,“ Jaro sa opäť zazubil na spoločníčku.

Odrazu ktosi otvoril Pandorinu skrinku. Jaro žasol, čo za cirkus sa okolo

neho roztočil. Skutočný, nefalšovaný poplach. Náhle ho obklúčili policajti so samopalmi. Mierili na neho odistené zbrane s ostrými nábojmi.

„Iba som žartoval. Ide len o vtip. Humor. Kapito?“

Taksachabou nemčinou pokúsil vysvetliť, že sa jedná len o neškodný fór. No poliši sa tvárili non kapito. Ako dobre platení zamestnanci sa pustili do roboty. Zakrátko sa hala vyprázdnila. Prerušili sa všetky odlety. Okamžite sa stopla prevádzka na celom letisku. Objavili sa pyrotechnici v plnom výstroji. Jarova batožina čučala na ten blázinec úplne osamotená. V tej desnej dráme jej pripadla veľmi nechutná rola. O vtipného majiteľa kufríka sa zjavne pokúšala mŕtvica. Klinec tohto nonsensu zabili dvaja civilisti. Nasadili Jarovi putá a odviezli ho do neďalekej basy. Nasledoval výsluch, vysvetľovačky, trápenie. Tí nemčúri nemali ani štipku zmyslu pre humor. Tá bizarná tortúra skočila až o dva dni. Poliši ho vykopli pred bránu väznice ako špinavú handru. Jaro sa pichol špendlíkom do stehna. V tom momente uveril, že nehalucinuje.

Následky tej banálnej udalosti mali katastrofálne následky. Zosypali sa na neho žaloby od leteckých spoločností a nezaháľala ani správa letiska. Okamžite sa pripojili aj ďalšie obchodné firmy. Za ten nevinný žartík požadovali od neho nekresťanské odškodné. Suma sumárum mnohomiliónovú sumu euríciok. Nasledovalo hrôzostrašné súdne konanie a po ňom tvrdá a nekompromisná exekúcia na všetok majetok dlžníka. Jej záver považoval za brutálny výčin nespravodlivosti voči nevinnej obeti. Jaro ostal holý ako Adam v raji. Bez rodiny, bez priateľov a bez prašuliek si začal zvykať na zbrusu nový status. Bezdomovec. No staré ego sa s tou hroznou existenciou „nou body“ nedokázalo vyrovnáť za deň, za dva, ba ani za mesiac. Jarova psychika čoraz ťažšie odolávala náporu depresie. Hlavou sa mu často prehánali tóny Mozartovej Piatej osudovej. V tom trúchlivom období ho omnoho častejšie začal provokovať aj hlas svedomia. S ironickým podtónom kládol ubitému ego zlomyseľné otázky ako napríklad:

„Tak ako, milionárík? Kde sa zaseklo to vrtkavé koliesko osudu?“

V takých okamihoch si Jaro s povzdychom priznal:

„Po tom brutálnom majetkovom a mentálnom vykostení sa môj vesmír totálne zastavil.“

„A tvoja budúcnosť?“ provokácie vnútorného hlasu neustávali.

„Tá je beznádejne zabetónovaná.“

„Nehovor. Hádam si neprekonvertoval na pesimistu?“

„Žiaľ, život si zahral so mnou krutú hru.“

„Fakt? A príčina toho katastrofálneho prepadu?“

Aj to mu ihneď došlo. Špinavé a rýchle prachy. Produkt rafinovaného diablika. Čert sa totiž nikdy nezaprie. Ako ti peniažky prihrá, tak ti ich aj vezme. Proste život má nekompromisné pravidlá. Doposiaľ ich ešte nikto neprečúral.

Po fackách tej bizarnej drámy Jaro totálne vytriezvel z alkoholu, erotických chůtok a pokusov o fóry. Pád z výšky na tvrdú zem otriasol celým jeho egom. A na duši mu spôsobil hlboké psychické trhliny. Tie mu sústavne pripomínali krutú realitu. Úplné zničenie. Ovládol ho pocit, akoby mu pod zadkom vybuchla bomba. Die Bombe. No taká skutočná, ktorá rozmetala jeho farebnú budúcnosť na franforce. Vzápätí mu došlo aj poučenie. Zahrávať sa so sexi trhavinami či policajným zmyslom pre humor, je životunebezpečné.

Miluješ ma?

Horský nosič a horolezec stiesnený v jednom egu. Ona krv a mlieko s veľkým srdcom. Tie dve spriaznené duše v jedno požehnané popoludnie zabúdili medzi tatranské štíty. Opar potu nad hlavami ich doprevádzal až na široký skalný previs v Lomnickom masíve. Ticho a samota. A absolútna sloboda. Ten skvelý flek im ponúkol jedinečnú príležitosť. A oni nezaváhali ani sekundu. Plnými dúškami nasávali tú magickú realitu žulových obrov. Úžasná atmosféra. Mala čaro, silu a impresie prenikajúce hlboko do krvi. Možno preto nakazila tie dva singulárne hriešnymi chuťkami. Zakrátko sa ich túžba stretla v jednom bode. Skala bola síce tvrdá, no erotické dýchanky ju vystlali mäkkou pohodou. Počas fučania a vzdychania sa zo spodnej pozície odrazu ozvalo.

„Miluješ ma?“

„Strašne mi fučíš do ucha. Takmer ťa nepočujem.“

„Či ma miluješ?“

„Mhm.“

„Aké mhm. Nevieš sa vyjadriť slovami?“

„Čože? To sa mám teraz mordovať so slovíčkami? Keď erotogény burácajú, endorfíny šalejú a tep divo cvála ako na liverpoolskej?“

„Áno. Pre mňa je to dôležité. Ja spájam sex výlučne s úprimnou láskou.“

„Veď spolu šantíme v komôrke šťastia. Takže je to jasné.“

„Nič nie je jasné. Čakám na odpoveď.“

„Toto nie je čas na reči, ale na činy. Radšej sa sústreď na rytmus.“

„Nekľučkuj a vyklop sa.“

„Momentálne je v akcii malá hlava. Fakt nedokážem prehodiť výhybku na tú veľkú.“

Pri sexe mám totálne vypnutý mozog. A bez neho som úplne bezmocný.“

„Nevykrúcaj sa a odpovedz. Miluješ ma?“

„Tá istá mantra. Nemôžeme odročiť túto tému na neskôr? Naozaj som upnutý iba na milovanie.“

„Takže ty to nevieš? Ty v tom dôležitom momente nevieš, či ma miluješ? V takom prípade zlez z môjho pahorku.“

„To nejde. Som zablokovaný.“

„Ako zablokovaný?“

„Predsa epitelom tvojej komôrky.“

„Čo za epitelom?“

„Už v opatrovni sme sa učili, že kde sa jazdí, tam sa dláždi. Teda v dlaždicovom epiteli.“

„Zahováraš. Keď to nemáš usporiadané s takými citmi, ako je láska, tak zo mňa vycúvaj. Tak čo? Miluješ ma?“

„Keď sexujem, tak som rozpálený až do červena. A v tej páľave mám úplne vypnutú myseľ. Za daných okolností sa naozaj venujem iba robote.“

„Ty tomu hovoríš robota?“

„Áno. Občas aj drina. A prepáč. Veľmi zle ťa počujem, lebo fučíš ako lokomotíva.“

„Naposledy. Rozhodné slovo. Miluješ ma?“

„Vskutku som sústredený iba na jediné. Aby som ťa uspokojil. Fakt nedokážem prepnúť na inú tému.“

„Ty to naozaj nevieš? No to je strašné. Okamžite zo mňa zlez!“

„Sorry, avšak nemám rád neukončenú robotu. Som telom aj dušou nosičom. Keď si naložím bremeno na plecía, tak ho zložím až na chate. A podobne je to aj so sexom. Proste počas jazdy sa z mašiny nevystupuje.“

„Ty láske hovoríš robota? A tomu aktu v mojej komôrke jazda v mašine? Čo sú to za nezmysly? Okamžite stopni to šantenie a zlez!“

„Vydrž ešte minútku, nech dotiahnem ten proces do konca.“

„Aký proces? Čo si na súde? Okamžite si spakuj vercajk a vypadni. Lebo...“

„Teraz, keď krv dosahuje bod varu? Hádám nechceš, aby som utrpel erotickú traumu? Radšej zaber.“

„Ty nemáš ani páru o tom, či ma miluješ a ja tu mám zaberať? Zodrieť sa do roztrhania? Okamžite zo mňa zlez, ty barbar! Lebo fakt čosi urobím...“

„Čo také? Privoláš stádo ceprov, alebo iný nonsens? Kvôli tomu, že sa milujeme?“

„Myslíš, aký si vtipný? A tomu krutému valcovaniu hovoríš milovanie? Okamžite si zbal ten svoj inštrument a vypadni!“

„Čo tak jedno nežné slovo? Veď práve dobývame vrchol našej lásky.“

„Láska? Brutálne boogie boogie na tvrdej žule. Dusiš ma tu ako pytlon a pritom vôbec nevieš, či ma miluješ. Začína ma z toho pichať v srdci. Nič

nerešpektuješ. A zato ťa mám zaplaviť nežnými slovami? Zlez, lebo ťa zhodím.“

„Nemusíš. Hormonálne som už zhojený. Apropo, ako znela otázka? Ach áno, už si spomínam. Teraz mi to došlo úplne jasne. Strašne ťa milujem.“

„Fakt?“

„Vskutku. Až po nebo.“

„Miláčik, a to si mi nemohol povedať skôr?“

„Žiaľ, nešlo to. Vieš, keď sexujem, mám totálne vypnutý mozog.“

„No vidíš. A ja ťava tupá som ťa z toho previsu takmer zhodila do doliny. Ved' si sa mohol zabiť, láska moja.“

„Áno. Pri milovaní sa občas prihodia všelijaké nehody. Nieкого chytia kŕče, iný príde o oko, ďalší si uženie infarkt. Dokonca existujú aj prípady s tragickým koncom. Proste, osud je veľký hráč. A sexovanie obnáša vždy nejaké riziko. No ende gut, alles gut.“

A poučenie na záver? Hlava je dôležitý inštrument. Odjakživa je predurčená nato, aby produkovala rozumné idey. No sú faktory, ktoré ju dokážu vypnúť, napríklad alkohol, drogy, sex, šok a podobne. Hovorí sa, že aj obyčajné slovo dokáže napáchať veľké škody.

Tak to môže byť aj s nevinnou otázkou, ktorá padne počas mozgovej výluky. A chaos je na svete. Dôležité je, aby sa zdravá hlava opäť dostala do hry. Potom je šanca na vyriešenie problému celkom reálna. V takom prípade zvyčajne platí. Koniec dobrý, všetko dobré.

Hory, biznis, erotika, politika

Biznis priamo na vrchole Tatier. A ako s ním súvisí erotika či politika? Žeby nonsens? No čo ak tie úplne odlišné prvky majú k sebe vskutku blízko?

„Počul si to? Tvoja kniha sa ocitne na indexe.“

Tá informácia ma priam zelektrizovala.

„Prečo?“ vystrelil som na manželku otázku.

„Kvôli erotike. Údajne si to prehnal. Niektoré scény by vraj mohli negatívne ovplyvniť mravnú integritu mládeže.“

„Nezmysel. Veď tá kniha je o horách.“

„To áno. No popravde. Sexu je tam ako vrcholov v Tatrách.“

„Nepreháňaj. Minimálne o tretinu menej.“

„Nehádaj sa. Kámoška Gita mi prezradila, že podnet je už na ministerstve. Musíme čo najskôr predať zbytok exemplárov.“

„V kníhkupectve v Lomnici to odsypáva skvele. Ani v Poprade to nie je márne.“

„To je pomalé. Musíš vymyslieť niečo prevratné. Ak bude knižka na indexe, už ti nekvapne ani centík.“ Pohľad mi spontánne zabľúdl na hory. V tom okamihu mi hlavou preletela idea. Tatry. Tie žulové vrchy ma doposiaľ vždy spasili. Budem knihu ponúkať na štítoch, priamo na špici tých úžasných hôr. Veď tam sa túlajú iba tí praví nefalšovaní turisti. A vandrovníci milujú nielen skalnaté velikány, ale aj horskú literatúru.

Vzápätí som hodil do ruksaku desať kusov kníh, nejakú papkaninu pre mňa a kus žrádielka pre kuťu Jackyho. S manželkou som sa rozlúčil slovami:

„Dúfam, že sa na nás šťastíčko usmeje. No ak by zapracoval nejaký horský škriatok, tak vsadíme na tutovku.“

„Tutovka v dnešnej dobe? Jediná istota je neistota. Čo máš vlastne na mysli?“

„Politiku. Prepašujeme sa do stáda tupých, no prachatých civilistov.“

„Nemaluj čerta na stenu,“ zastihla ma bodka za dialógom už vo dverách.

S Jackym sme sa zakrátko uhniedzili vo vekom uťahanej Alfe a vyrazili sme za biznisom. Starý Smokovec, Hrebienok a sutiny Slavkovského štítu. Po chvíľke sme už dupali po kostrbatom Nose obrovského skalnatého

masívu. Od toho okamihu začal známy prelud. Smerom nahor sa vinul žulový hrebeň končiaci kopou skál. Keď sme sa na ňu vydriapali, tak sa pred nami objavil takmer na chlp identický hrb. Vzápätí sme sa s Jackym mordovali po novom hrebienku k jeho najvyššiemu bodu, potom k jeho bratovi a ďalšiemu súrodencovi. Akoby ich jedna mater mala. Napadlo mi, že tá štreka nahor spontánne vyvoláva predstavu o nekonečnosti vesmíru. Chodník samá nerovnosť a nad nami hmla. Napravo padal žulový masív ostrým zrázom do hlbokkej doliny. Z jej útrob doliehal až k nám šum Studeného potoka.

Do sluchu mi náhle doletel hukot helikoptéry. Mašina pod nami prepravovala nejaký tovar na Zamku. V tom okamihu mi napadlo: Vrtuľník vytrepe náklad na chatu omnoho rýchlejšie a lacnejšie ako nosič. Pre toho šťastlivca je helikoptéra existenčnou hrozbou. Kvôli nej by tu zakrátko mohli vykapať všetci šerpovia. Proste tak, ako v Alpách. No pre Tatry by to znamenalo stratu jednej pravej horskej atrakcie.

Počas úvah pokračovala na chodníku známa hra. Krátky hrebienok končiaci zdanlivým vrcholom, za ním ďalší a ďalší. Proste trápenie od jednej fatamorgány k druhej. Našťastie čas, výška a metre naberali čoraz väčšie rozmery. Avšak čím vyššie sme šliapali, tým hlbšie sme sa zamotávali do hmly. Obrisy hrebeňa pred nami sa strácali viac a viac. Naposledy som sa na tomto chodníku mordoval asi pred desiatimi rokmi. Ovládol ma pocit, akoby od toho času démoni hôr preniesli koniec veľkána aspoň o päťsto metrov vyššie. Odrazu hmlou prebleskli lúče slniečka a my sme dorazili na ten pravý, nefalšovaný vrchol. V tom okamihu mi došlo, prečo som sa tu trepal s knihami. Takže biznis. Jeden exemplár som postavil pod kríž označujúci najvyšší bod štítu ako upútavku a s kuťou sme sa pustili do jedla. Jacky rýchlo pohltal „pedigripal“ a vzápätí zapichol tie nevinné psie očičká do mňa. Pre ten pohľad som mal vždy slabosť. Vzápätí som mu prihodil kúšтик salámy. Žiaľ, prvých desať minút o knihu nezavadil ani jeden živý tvor. Polhodina, hodina a zase nič. Zúfalo som pozeral na môj literárny produkt.

Dofrasa, čo tu nepredám ani kus?

Skutočnosť mi našeptávala, že je to krutý fakt. Po hodine som zbalil knižku, kuťovi som nasadil vodítko a vyrazili sme nadol. Pod vrcholom som natrafil na akéhosi oneskorenia.

„Hi! Nemáte záujem o knihu z hôr?“

„Díky, no letím nahor.“
„Dám vám zľavu. Polovicu.“
„Popravde, došli mi euríčka.“
„Dve tretiny, hnal som cenu prudko nadol.“
„Fakt jsem bez peněz,“ Čech zapichol bodku za našou obchodnou komunikáciou.

Doma sa do mňa pustila tá moja starečka.
„To si naozaj taký neschopný? Nestreliť ani jednu knižku?“
„Robil som, čo bolo v mojich silách. Takmer som z toho chytil svalovicu.“

„Dochádza ti tá hrôza? Ak bude kniha na indexe, tak už nepredáš ani exemplár.“

„Jasné. No fakt som sa vyžmýkal na doraz. Avšak vskutku to nešlo.“
„Keď sa človeku chce, všetko dokáže. Nie ako sa to nedá, ale ako sa to dá urobiť. To je predsa tvoja každodenná mantra.“

„Naozaj som nemal šancu. Za celú hodinu sa na vrchole neobjavil ani jeden turista.“

„Akože neobjavil?“

„Jednoducho ľudoprázdnو. Vyrázil som na obed. Na vrchol som sa do-trepal asi okolo štvrtej. Bol som posledný, až na jedného Čecha. No ten chlapík bol totálne švorc. Okrem toho som si po ceste otestoval skladbu turistov. Tretinu tvorili Poliaci, ďalšiu tretinu Česi a ten zbytok Slovákov ma nespasí. Takže vrcholy škrtám.“

„Ty to balíš?“

„Absolútne nie. Skúsime internet. Uvedieme tam názov knihy, adresu, cenu, atď.“

„Dobre starec. No k titulu by som ešte prepašovala dodatoka vôňa erotiky.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Určite. Vidiš, aký rozruch to čarovné slovíčko spôsobilo. Dokonca budeš na indexe.“

„Dobre. No čo ak to nestihneme?“

„Určite niečo vyhútaš. Hádám ešte dokážeš poprehýbať mozgovou kôrou.“

„Hej, mozgovňa zatiaľ funguje. Apropo. Vieš, kde sa točí najlepší biz-nis?“

„Alkohol, drogy, zbrane.“

„Omyl. V politike. Ak by nám priháralo, tak sa do nej vrhneme rovno po hlave.“ „Neblázni. Odjakživa mám k nej neprekonateľný odpor.“

„Musíš vsadiť na rozum, nie na emócie. Vezmi si príklad z Joža. Len nedávno vstúpil do najpočetnejšej partaje. Včera iašník, dnes hotelier cez eurofondy. Alebo tá tvoja bývala kolegyňa Jara. Nevie ceknúť ani jedno cudzie slovo, no už sa bahní na ministerstve zahraničných vecí. Cez politiku si vybudovali zbrusu nový život.“

„Hm. Skúsenosti z éry bolševika hovoria jasnou rečou. Komunisti kráľovali na všetkých postoch. Jedine oni mali zaručenú existenciu is-totu.“

„Presne. Údajne aj tá nová partaj dokáže čarovať. Ponúka priam zá-zračné možnosti. No len pre vyvolených.“

„Áno? A čo by sme tam robili?“

„Lobing, asistencia pri eurofondoch, dostaneme vysoké vojenské hodnosti, pretlačíme do štátneho aparátu príbuzných, známych atď. Proste povieš Abraka a si v balíku.“

„Nesmrdí to deformáciou charakteru? Ty by si fakt pokrivil svoje ego kvôli prachom?“

„Si presvedčená, že bez toho to nepôjde?“

„Bez krivacky charakteru a slintačky na prachy je to vylúčené. Okrem toho by si musel zaprieť to, čo máš medzi ušami. A lízať zadok mecenášom. No jeden má cukrovku, druhý zlatú žilu, tretí svrab a tak ďalej. Proste hygiena v prdeli. Dokonca aj tá duševná. Veď by si sa pogrcať odporom.“

„Nepreháňaj.“

To sú strany a či mafie? Šéf jednej zdeformovanej partaje dá uniesť prezidentovho syna. Dokonca sa pri tom vraždí. Druhý, večný opilec, si chce na tanku vyrovnávať účty na dolnej zemi. Tretí je postihnutý ženským pohlavím. Pretiahol by každú samicu s erotickou figúrou. Keď sa štvrtého opýtaš, či bol na Vazovovej v konšpiračnom byte, tak náhle stratí pamäť. A takých národných hrdinov ti môžem menovať desiatky.

„Áno, to sú tí skutoční spasitelia ľudu. No, fakt ti ležia až tak hlboko v žalúdku?“

„A tebe nie? Obohacovačky, korupcia a iná špina ako zmysel života. Z mnohých politikov sa stávajú prasatá. Nemci tomu hovoria eckel. Odpor, hnus, ošklivosť.“

„Dobre, dobre. Beriem ten nápad späť. Zjavne som sa kopol v úvách.“

My predsa nie sme nútení lízať med z haizlovej misy. Radšej zaberieme. No už tak natvrdo.“

„Ako to myslíš?“

„Ráno si privstaneš, pobalíš knihy a vytrepeš ich na ten správny vrchol. Budeš robiť biznis tam, kde chodí kopec turistov. Napríklad na Jahňacom štíte. Ďaleko od pokrivených Judášov a ich politiky.“

„Dobre. Zajtra sa pokúsim o reparát.“

„Fajn. Veď odjakživa platí, že Ak človek niečo veľmi chce, tak to aj dosiahne.“

„Dohodnuté. Takže bodka. No ten Slavkovský štít ma dosť ťahal. To rozpitvávajú politiku tiež. Partička mariáša u Einsteina to určite spraví. A nejak som aj vysmädol.“

„Hazard a tí tvoji kámoši. Ty sa nezaprieš. No šetri sa. Od zajtra makáš naplno.“

„Jasné“ Vo dverách ma ešte dohonila manželkina stručná veta. „Vlastne aj v politike existuje výnimka.“

„Čože?“

„Zelení. Šéfuje im kámoška Táňa. Tej by si nemusel lízať zadok ani....“- teda vôbec nič.“

„To je tá baba s exemplárnymi päťkami? Vraj sa raz zrúbala aj s batohom z mostíka do potoka rovno po hlave. Kým vyšla na chatu, tak sa jej na tele vytvorila vrstva ľadu. Ten jej potom z kutikuly olupovali všetci chlapi zo Zbojníčky.“

„Presne. Táňa je ta správna baba v správnej partaji. Ako lev bojuje proti vražde lesov, proti holorubom, proste proti ekocíde. Tvrdí, že keď zlyhajú pľúca planety, tak sa svet zmení na holú púšť. A presadzuje aj minimálnu mzdu, vyššie dôchodky a dôstojný život slovenskej chudoby“

„O.k. To beriem. Táňa je naša krvná skupina. Veľká humanistka. Proste made in človek.“

„Fajn. A možno v tej partaji urobíš aj biznis so svojimi knižkami.“

„To bude tvoja rola. Môj džob leží na štítoch.“

„Abgemacht. Dôležité je, že po tých divokých eskapádach sme objavili tú správnu štreku ako preplávať cez pereje tohto rozbúreného kapitalizmu.“